

Sygn. akt V GC 96/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Elblągu V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSR Marlena Brzozowska

Protokolant stażysta Jolanta Tuzimek

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2015r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa H. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda H. S. kwotę 3.645,15 zł (słownie: trzy tysiące sześćset czterdzieści pięć złotych 15/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5.08.2013r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.132,10zł (słownie: jeden tysiąc sto trzydzieści dwa złote 10/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje zwrócić stronom ze środków Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Elblągu kwoty po 167,90 zł (słownie: sto sześćdziesiąt siedem złotych 90/100) tytułem niewykorzystanych zaliczek.

UZASADNIENIE

Powód H. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 3.645,15 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5.08.2013r., a nadto domagał się zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dokonał naprawy pojazdu marki O. (...) Nr rej. (...), uszkodzonego w dniu 3.07.2013r., należącego do poszkodowanego W. W., od którego na podstawie umowy cesji wierzytelności prawa z polisy nabył prawo do otrzymania odszkodowania. Przyznane przez pozwanego odszkodowanie, który uznał szkodę za szkodę całkowitą, jedynie w części pokryło koszty naprawy, które zgodnie z kalkulacją naprawy wyniosły 9.895,15zł. Powód nie zgodził się z ustaloną przez pozwanego wartością pojazdu przed wypadkiem oraz zastosowaną metodą obliczenia odszkodowania twierdząc, że w przypadku szkody całkowitej odszkodowanie winno wynieść 100% wartości pojazdu. Niezależnie od tego argumentu powód żądał zwrotu kosztów naprawy, zgodnie z przedstawioną fakturą za naprawę i fakturą za zakup części zamiennych.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w S. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że całkowicie rozliczyła szkodę wypłacając przyznane dotychczas odszkodowanie w wysokości 6.250 zł, która to kwota stanowi różnicę między wartością rynkową pojazdu a wartością pozostałości. Zarzucił, że kalkulacja naprawy warsztatu nie została wykonana zgodnie z w zakresie uszkodzeń potwierdzonych protokołem szkody, gdyż powód m.in. dokonał zmiany kwalifikacji chłodnicy, okularu lewego z wymiany na naprawę oraz chłodnicy powietrza. Z uwagi na to, że koszt naprawy przewyższał wartość rynkową pojazdu pozwany rozliczył szkodę, jako całkowitą. Dodatkowo pozwany podniósł, że

odsetki za opóźnienie winny być liczone od dnia wyrokowania, albowiem dopiero przeprowadzone przed sądem dowody umożliwiają ocenę stanu rzeczy stanowiącego podstawę oceny szkody.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Poza sporem było to, że w dniu 3.07.2013r. doszło do uszkodzenia pojazdu O. (...) Nr rej. (...), stanowiącego własność W. W.. Poza sporem było też to, że sprawca szkody posiadał umowę ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z pozwanym (...) Spółka Akcyjna w S., jak również, że właściciel pojazdu w dniu 5.07.2013r. dokonał zgłoszenia szkody. W wyniku uszkodzenia pojazdu uszkodzony został zarówno przód, boki, jak i tył pojazdu, uszkodzeniu uległo szereg części szczegółowo opisanych w protokole szkody sporządzonym przez przedstawiciela pozwanego po oględzinach pojazdu.

(dowód: niesporne, a nadto dokumenty z akt szkody – protokół szkody k. 43-45, karta kontrolna szkody k. 114-145, opinia biegłego k. 308-312, notatka policji k. 231, zgłoszenie szkody k.232-234)

Powód zawarł w dniu 3.07.2013r. z poszkodowanym umowę przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania. Poszkodowany zlecił rzeczoznawca techniki samochodowej wycenę pojazdu według stanu sprzed zdarzenia, który wycenił pojazd na 13.000zł. Poszkodowany zlecił powodowi naprawę pojazdu. Powód sporządził kalkulację naprawy pojazdu na kwotę 9.895,15 zł brutto, z zastosowaniem stawki za jedną roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych w wysokości 95 zł. W celu naprawy pojazdu dokonał zakupu części zamiennych w firmie (...) o wartości 5.231,00zł zł brutto. Po naprawie pojazdu powód wystawił poszkodowanemu w dniu 2.12.2014r. fakturę na kwotę 9.895,15zł brutto.

(dowód: umowa przelewu k. 6, faktury VAT k.10 i 11, kalkulacja k. 7-8, opinia prywatna k. 69-74).

Pozwany dokonał wyceny pojazdu przed zdarzeniem ustalając jego wartość niższą niż rzeczoznawca, na 8.700zł oraz zakwalifikował szkodę jako szkodę całkowitą, ustalając wartość pozostałości na 4.300zł przyznał odszkodowanie w wysokości 4.400zł. Następnie pozwany przyznał dopłatę w wysokości 1.850zł zmieniając decyzję, co do wartości pojazdu na 10.500 zł, wartość pozostałości na 4.250zł i wysokość szkody na 6.250zł. Powód nie zgodził się z wyceną pojazdu dokonaną przez pozwanego, powołując się na wycenę wartości pojazdu według opinii prywatnej.

(dowód: kosztorys k. 136-138, 176-181, wyliczenie szkody k.142, 163,170, 171, karta kontrolna k. 157-158, 174-175, raport kontrolny k.159, 167, kalkulacja kosztów naprawy k. 160-161, 168-169, wycena pojazdu k.202-204, wydruki zdjęć pojazdu k.212-226, decyzje pozwanego z 19.09.2013r. k.46, z 16.11.2013r. k. 47, z 9.01.2014r. k. 48, z 31.12.2014r. k. 50, pismo powoda z 12.12.2013r. k.116, pismo z dnia 24.07.2013r. k.184,)

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił na podstawie dowodów - dokumentów przedstawionych przez strony a powołanych wyżej, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała. Sąd uznał, iż powyższe dokumenty zostały sporządzone przez powołane do tego organy, w zakresie ich działania, w prawem przepisanej formie, wobec tego Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby tym danym odmówić mocy dowodowej. Okoliczności faktyczne powstania szkody w pojeździe, jak również zasada odpowiedzialności, jaką ponosi pozwany w związku z zawarciem umowy ubezpieczenia nie budziły wątpliwości. Okoliczności powyższe były między stronami bezsporne.

Sporną kwestią między stronami w przedmiotowej sprawie był wysokość szkody poniesionej przez właściciela pojazdu oraz wysokość należnego odszkodowania, a w szczególności wartość pojazdu przed zdarzeniem, stawki według których winny być rozliczone prace blacharskie i lakiernicze oraz wartość części zamiennych użytych przez powoda do naprawy pojazdu, jak również zasadności naprawy niektórych części zamiast ich wymiany. Okoliczności bezsporne nie wymagały określonego postępowania dowodowego (art. 217 § 2 k.p.c. , art. 229 k.p.c., 230 k.p.c.). Pozwany nie kwestionował legitymacji czynnej powoda, wynikającej z umów przelewu, zgłoszenie szkody w pojeździe oraz swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Obowiązek pokrycia przez pozwanego szkody, jaka nastąpiła w wyniku zdarzenia, jakie miało miejsce dnia 5.07.2013r. wynika z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej łączącej pozwanego ze sprawcą szkody. Zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nakłada na pozwanego obowiązek wyrównania szkody w razie zajścia ryzyka objętego umową ubezpieczenia (art. 19.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Poszkodowany związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej sprawcy uprawniony był dochodzić swoich roszczeń bezpośrednio od pozwanego. Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Kwestia ta nie była przedmiotem sporu.

Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu. Zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (DZ.U. z dnia 16 lipca 2003 roku) do umów ubezpieczenia obowiązkowego w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy kodeksu cywilnego. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odpowiedzialności, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, jednakże § 2 tego przepisu stanowi, iż w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty które poszkodowany odniósł, oraz korzyści, które mógł osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono.

Podstawową funkcją odszkodowania komunikacyjnego jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał Sąd Najwyższy, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl. czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl.). (...) tzw. typowe lub oczekiwane w zwykłej kolejności rzeczy, a więc nie będące rezultatem jakiegoś zupełnie wyjątkowego zbiegu okoliczności. Ocena czy skutek jest normalny, powinna być oparta na całokształcie okoliczności sprawy oraz wynikać z zasad doświadczenia życiowego i zasad wiedzy specjalnej (Komentarz do Kodeksu Cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I Wyd. Prawnicze W-wa 1996).

Wybór sposobu naprawienia szkody należy do poszkodowanego. Naprawienie szkody może nastąpić bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odszkodowania. Jeżeli właściciel uszkodzonego samochodu żąda przywrócenia stanu poprzedniego poprzez naprawę, sprawca szkody (w tym wypadku zakład ubezpieczeń) nie może narzucić mu innej formy odszkodowania. Wpłata odszkodowania w postaci różnicy między wartością pojazdu przed wypadkiem a ceną tzw. pozostałości może mieć miejsce tylko wtedy, gdyby naprawa pojazdu okazała się niemożliwa albo pociągała za sobą nadmierne trudności lub koszty (patrz: wyr. SN z dnia 1 września 1970r.m II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz.93).], co nie ma miejsca w niniejszym przypadku. Należyne odszkodowanie w związku z uszkodzeniem pojazdu powinno odpowiadać wysokości kwoty pieniężnej koniecznej do opłacenia kosztów naprawy lub przywrócenia stanu sprzed wypadku. Na kwotę tę składają się wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu pojazdu.

Spornymi między stronami były kwestie dotyczące zakresu uszkodzeń, tj. zmiany kwalifikacji chłodnicy, okularu lewego z wymiany na naprawę, uwzględnienie chłodnicy powietrza, stawek za prace blacharskie i lakiernicze, wartości części zamiennych oraz wartości pojazdu przed zdarzeniem oraz wartości pozostałości. Wymagały one sięgnięcia do wiadomości specjalnych, dlatego na wniosek stron dopuszczony został dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i eksploatacji pojazdów. Biegły ustalił wartość pojazdu na dzień szkody na 9.900zł

netto /12.177 zł brutto, wartość pozostałości na 4.100zł netto, uwzględniając przy wycenie m.in. to, że pojazd uszkodzowany po raz pierwszy został dopuszczony do ruchu w lutym 2004r., uszkodzowany jest jego drugim właścicielem, biegły uwzględnił wyposażenie pojazdu.

Koszt naprawy pojazdu biegły ustalił uwzględniając ustalony w toku postępowania likwidacyjnego zakres uszkodzeń, z zastosowaniem stawek za prace blacharskie i lakiernicze w wysokości przyjętej przez warsztat naprawczy tj. 95 zł/1rbg, argumentując, że stawka taka była stosowana przez warsztaty naprawcze na lokalnym rynku w tym okresie czasu. Biegły przy tym przedstawił wraz z opinią szczegółowy wykaz stawek stosowanych przez poszczególne warsztaty naprawcze na terenie E.. Różnica w opracowanej przez biegłego wycenie a wycenie pozwanego sprowadzała się w zasadzie do zastosowania innej stawki roboczogodziny, gdyż pozwany zastosował stawkę 50zł/1rbg zarówno z prace blacharskie, jak i lakiernicze. Ponadto pozwany obniżył wartość części zamiennych 60% stosując tzw. urealnienie wartości części), uwzględniając przy tym części o porównywalnej jakości (PJ) oraz obniżył wartość materiału lakierniczego o 67%. Kalkulację biegły sporządził na podstawie programu kalkulacyjnego A. uwzględniając części oryginalne. Wyjaśnił różnice w przyjętej przez siebie i warsztat naprawczy ilości godzin pracy, które zaniżył pozwany. Wskazał, że zwiększony nakład robocizny w stosunku do kalkulacji pozwanego wynika z konieczności ustawienia i pomierzenia przedniej osi, wymiany spojlera i naprawy chłodnicy zamiast wymiany. Zaś zwiększony zakres prac lakierniczych wynika z lakierowania podłżnicy i blachy nawiewu. Odnosząc się do zmiany kwalifikacji z wymiany na naprawę chłodnicy silnika i okularu lewego reflektora biegły wskazał, że decyzja ta była uzasadniona, gdyż według danych producenta części te podlegają naprawie, jeśli naprawa przywróci im funkcjonalność, co jest też zgodne z minimalizacją kosztów. Albowiem wymiana okularu reflektora wymagałaby zakupu całego pasa i wycięcia z niego okularu, a następnie wspawania go do pojazdu. Słuszniejsza więc była naprawa blacharska. Biegły nadto zauważył, że pozwany nie uwzględnił w swoim kosztorysie okularu a jedynie wspornik. Wnioski biegłego są takie, że ustalony przez niego koszt naprawy pojazdu nie przekracza wartości pojazdu, jest więc ekonomicznie uzasadniony, a w wyniku przeprowadzonej naprawy przywrócona została funkcjonalności pojazdu i nie nastąpił wzrost wartości pojazdu (opinia k. 308-317). Strony nie wniosły zastrzeżeń do opinii biegłego, opinia sporządzona przez biegłego jest rzetelna, wyczerpująca, sporządzona została przez fachowca w tej branży, zatem brak jest podstaw do odmówienia jej wiarygodności i zakwestionowania poczynionych przez biegłego ustaleń. Powód przedstawił też fakturę za zakup części zamiennych, wartość części nabytych do naprawy pojazdu pozwany nie kwestionował, nie twierdził że ich ceny nie odpowiadają rynkowym wartościom tych części, albo że części te były nieprzydatne do naprawy. Koszty naprawy pojazdu, a w konsekwencji wysokość odszkodowania powinny być ustalone według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy. Powinny być to koszty obiektywnie i ekonomicznie uzasadnione oraz konieczne. Zasadniczo odszkodowanie powinno przywrócić w majątku uszkodzowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. O tym, jakie części winny być użyte do naprawy pojazdu decydują cechy używalności i jakości, a także stanu pojazdu w chwili wystąpienia zdarzenia powodującego szkodę. Naprawa nie musi być dokonywana z wykorzystaniem części nowych, czy części oryginalnych, o ile możliwe jest przywrócenie stanu sprzed wypadku przy użyciu nieoryginalnych zamienników. To jakie elementy zostaną użyte do naprawy pojazdu ostatecznie należy do uszkodzowanego, który decyduje, czy w ogóle dokona naprawy, gdzie dokona naprawy oraz przy użyciu jakich części naprawa zostanie dokonana. Naprawa musi zapewnić funkcjonalność pojazdu i dalsza niezawodność. Nie można też oczekiwać od uszkodzowanego dokonania naprawy z użyciem części używanych, czy takich, które są wątpliwe jakościowo, a których użycie obciążone byłoby ryzykiem nieprawidłowej pracy oraz braku gwarancji niezawodności i niewadliwości.

Zgodnie z art. 9. 1. ww. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Fundusz Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiem z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Z kolei art. 9a. stanowi, że umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w art. 9, będące następstwem zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku

ustaleń, zawartej z nim ugody, prawomocnego orzeczenia sądu lub w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2012 r. poz. 159 i 742). W obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. W obowiązkowych ubezpieczeniach mienia odszkodowanie wypłaca się w kwocie odpowiadającej wysokości szkody, nie większej jednak od sumy ubezpieczenia ustalonej w umowie (art. 13.) Wypłata odszkodowania przez zakład ubezpieczeń winna nastąpić w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w tym terminie, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie 30 dni zakład ubezpieczeń ma obowiązek zawiadomić na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania (art.14) .

W niniejszym przypadku to nie prowadzenie dodatkowego postępowania likwidacyjnego było przeszkodą przyznania odszkodowania w wyższej wysokości. Pozwany po prostu zaniżył stawki i ceny, niezasadnie zastosował korektę wartości części zamiennych. Zatem wypłata odszkodowania winna nastąpić w terminie 30 dni licząc od dnia zgłoszenia przez poszkodowanego, po tym dniu pozwany pozostawał w opóźnieniu. W razie wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym odsetki należą się poszkodowanemu już od chwili zgłoszenia przez niego roszczenia o zapłatę odszkodowania. Zgodnie z art. 455 k.c., w tej bowiem chwili staje się wymagalny obowiązek sprawcy szkody do spełnienia świadczenia odszkodowawczego, który wynika ze stosunku prawnego łączącego sprawcę szkody i poszkodowanego. Pozwany, któremu poszkodowany zgłosił szkodę w toku postępowania likwidacyjnego winien bowiem ustalić rozmiar i zakres szkody. Następnie winien dokonać kalkulacji szkody i ustalić wysokości odszkodowania z uwzględnieniem koniecznego zakresu naprawy. Pozwany ustalił koszty naprawy stosując stawki nieobowiązujące na lokalnym rynku oraz tzw. urealnienie wartości części zamiennych, obniżając ich wartość o 60%, co nie znajduje uzasadnienia. Pozwany nie sprecyzował żadnych innych zarzutów do kosztów naprawy, jego zastrzeżenia mają charakter formalny, niezasadne też jest stanowisko co do wymiany niektórych uszkodzonych części zamiast ich naprawy, która była możliwa i celowa, przy tym zdaniem pozwanego do wymiany powinny być zastosowane części gorsze jakościowo, tzw. zamienniki. Pozwany nie udowodnił, aby do naprawy pojazdu użyto innych części niż widniejące na fakturze za naprawę, lub aby ich wartość była inna, czy użycie ich było niecelowe. W żaden sposób nie wykazał też zasadności użycia do naprawy części o rodzaju i wartości uwzględnionych we własnej kalkulacji. Powód tymczasem wykazał rozmiar szkody, przedstawił faktury zakupu części i fakturę za naprawę przedmiotowego pojazdu, a zakres uszkodzeń w zasadzie nie był sporny, poza kilkoma częściami, które szczegółowo omówił biegły w swojej opinii.

R., skoro koszt naprawy według kalkulacji i faktury sporządzonej przez warsztat naprawczy jest niższy niż koszt oszacowany przez biegłego, brak jest podstaw do odmowy zasadności żądania powoda obejmującego różnicę pomiędzy kosztem naprawy według kalkulacji warsztatu naprawczego i faktury wystawionej przez powoda a wysokością dotychczas przyznanego przez pozwanego odszkodowania. Odszkodowanie przysługuje w wysokości brutto, albowiem odszkodowanie za szkodę poniesioną w wyniku uszkodzenia pojazdu mechanicznego, należącego do poszkodowanego nie będącego podatnikiem podatku VAT, ustalone według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy pojazdu, obejmuje mieszczący się w tych cenach podatek VAT (patrz: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r. III CZP 68/01, Lex 49443). Z powyższych względów, na mocy przepisów art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (DZ.U. z dnia 16 lipca 2003 roku) w zw. z art. 436 § 1 k.c., art. 435 k.c. i art. 361 k.c. należało orzec, jak w pkt I wyroku. Ponadto zasądzono odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem strony powodowej na podstawie art. 481 k.c. O kosztach orzeczono na podstawie art.98 k.p.c. , zgodnie z wyrażoną w tym przepisie zasadą

odpowiedzialności za wynik procesu, art. 108§1 k.p.c. oraz §6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) Na koszty powoda składa się opłata od pozwu w wysokości 183,10 zł, opłata skarbową 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 600zł oraz zaliczka 332,10 zł. Rozstrzygnięcie o zwrocie zaliczek oparto o art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2010r. Nr 90, poz. 594 ze zm.).